

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Stenbenu — Br.

»Plavolasca«

L

Belí mož je tekel s stisnjenimi zobmi in mislil samo: »Hitreje, hitreje, hitreje!«. Visoka in ostra prerijska trava ga je šibala po nogah, pot je lil v potokih z njega, kri, ki je tekla iz dolge rane na glavi, je lepila modre lase, le stežka in sunkoma je dihal, zdajle bi bil skoro padel — pa se je že vzravnal in tekel dalje. Mišice je imel kakor iz železa, zato je zdržal. »Hitreje, hitreje!«, je mislil; za seboj je slišal Indijance, pritažene krike, in to ga je spodbujalo.

Svojo senco je videl pred seboj, videl je tam pa tam kako drevo, ki je kmalu izginilo. Stisnil je pesti in tekel,

nojci mu ni ostalo drugega kakor beg. Vsak čas je utegnil pasti v visoki travi, a strah pred smrtjo ga je gnal naprej, kakor divjo zver.

Rdeči vojniki so bili pametni in se niso spustili v tek na daljavo, ker bi bil tako zmagal belec s svojimi jeklenimi mišicami, ampak so tekli z največjo hitrostjo, ker so ga hoteli izmučiti do smrti. Kakor volkovi, ki se pode za plenom, so ga zasledovali. In najhitrejši med njimi ga je donajal vse bolj in bolj.

Tedajci je zavpil Indijanec, ki je bil

kar mu je duša dala. Naravnost proti vzhodu si je krčil pot, tja, kjer so bile naselbine belih. Še zelo daleč je bilo selo, a sovražniki so mu bili že za petami. Tekel je za življenje, ker je vedel, da pri Indijancih ne bo milosti.

Že dolgo je bilo tega, kar je bila večina rdečkožcev odpadla, ker niso zdržali peklenke brzine. Toda ti zadnji štirje niso popustili niti za korak, to so bili tekači, ki bi še bivola prehiteli. Z dvema največ bi se upal spustiti v boj, ker je bil neoborožen. Krepke pesti bi mu že pomagale, da bi se jih otresel a pred štirimi dobro oboroženimi Šava-

na skrajni desnici Bil je krič zmago-slavja. Tekli so po dolgem robu navzdol, na dnu so že videli gozd, ki bi utegnil rešiti plavolasca. Toda že je zagledal prepad, ki je kakor odsekal prerijsko gozda. Takoj je spoznal, da ovire ne bo mogel preskočiti.

Toda tega človeka niso kar tako dobili v pesti. »Če ne bom mogel čez, bom pa tekel ob prepadu!«, je mislil preganjani. In zavil na levo.

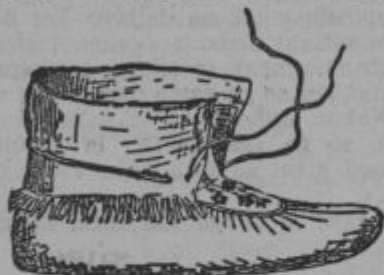
Peklenški »hoooo« je bil odgovor Indijancev. Ti so že vedeli, kako ga bodo pognali v smrt. Tekli so v široki črti, le 15 do 20 metrov jih je ločilo drugega od drugega. Ta lok, ki ga je zdaj naredil, bi ga pripeljal naravnost v indijanske pesti. Boj ne bi imel pomena,

ker se ni mogel sam in še neoborožen postaviti v bran štirim dobro oboroženim vojnikom.

Zdaj je prvič pokrila belca kurja polt. Nekega Savanojca je bil ustrelil in kadar zagleda Indijanec bratovo kri, tedaj ne pozna več usmiljenja. To so vedeli vsi na meji.

Ves bled se je preganjanec obrnil nazaj na desno in stekel proti prepadu. »Rajši z glavo ob skale, kakor tem ničvrednežem v roke!«

Zasmehljiv »hooo« je začul in vprav tedaj je opazil, kako se mu bliža senca najbližjega Indijanca. Najprvo je zagledal samo senco glave, globoko ležeče solnce je kmalu podaljšalo vso posta-

Indijanci imenujejo svoja obuvala mokasine

vo, da je bila že daleč pred njim. Z nepopisno brzino se mu je bližal — in tamle je bil že prepad, dobrih 16 korakov širok, ki se je zdel preganjancu še mnogo širši.

Belc je stihnil zobe, še zadnjič pomislil in skočil . . .

Že v zraku je čutil, da ne bo kos daljavi, da ne bo prišel čez. Divje je sprožil roki, ki sta se zajedli v travo, z nogami je udaril ob steno . . . Z rokami in trupom je priletel na zemljo, nogi sta mu obviseli čez prepad.

Že je stal Indijanec na onem robu. Divje je zavihtel nož in se pripravil, da bi ga vrgel.

Toda spustil je roko.

»Plavolasec je velik skakač. Tekumze ima smrt belega moža v roki, a njegova pest ostane zaprta.«

V slabi angleščini je izgovoril Tekumze te besede, polne ponosa in obenem občudovanja.

»O tem begu bodo vojniki še dolgo govorili. Plavolasec je bil najprvo medved, nato jelen, a zdaj ptica; lahko bi povedal svojim ženam, kako dobro je letel. Tekumze je, ki govori, iz rodu Savanojcev!«

Pet metrov od njega je stal rdeč vojniki, napol nag, v desnici nož, v levici

buzdovan — vsak otrok bi ga pogodil iz te daljave.

Ostali Indijanci so prišli bliže. Nasprotniki so si gledali iz oči v oči, tu preganjani, neoboroženi belec, tam štirje Indijanci. Tekumzejevi spremljevalci so slišali njegove zadnje besede; z očmi so merili daljavo in začudeni vzklicali. Z občudovanjem so gledali belca, nato pa dvignili tomahavke v pozdrav. Brez sile so odšli zahajajočemu solncu naproti.

Belec jih je najprej nerazumljivo gledal, nato se ozrl v prepad — dobrih 30 metrov je bil globok; šele zdaj je videl, kaj je naredil. Se je imel glavo celo.

Noge so se mu tresle. Spustil se je na tla in zamrmral: »Tekumze je Savanojec.« Še dolgo je zrl za onim, ki mu je bil podaril življenje.

Čez čas se je spet vzdignil in stežka šel proti vzhodu. V dveh urah bo debela tema, zato se je moral podvizati.

Ko je prišel v gozd, ga je zbudilo peketanje konjskih kopit iz omotice. S severa sem se je pripodila četa jezdecov. S tremi štirimi skoki je bil plavolasec v gozdu, a prepozno, že so ga bili spoznali; tudi on je zagledal tovariše iz vasi ob modri reki.

»On je!«, je vzkliknil vitek mladenič, ki je jezdil na čelu čete.

S konj so poskakali, mu stiskali roke in ga trepljali po hrbtu, skratka, pozdravljali so ga kot moža, ki so ga imeli že za izgubljenega. Mlajši brat, ki je bil prav tako plavolas, ga je vesel objel.

Osemnajst jih je bil v krdecu. Že na oko so se ločili v dve skupini. Polovica jih je bila oblečenih v kmetske raševine, ki so jih nosili nekako v sredini osemnajstega stoletja v severni Nemčiji, le da je imela večina namestu škornjev usnjate mokasine, ker so bili v teh zapuščenih in divjih pokrajinah evropski čevlji le redka stvar, ki so jo nasehljenci nosili ob največjih praznikih. Vsak je imel pri sebi lankasterico, izborna puško, kakršne so izdelovali v mestu Lancaster. Tam pa tam si opazil pri kmetih tudi dolg nož, ki jim je tičal za pasom. Vsi so bili ogoreli in težki možje, jako resni, čeprav je štel najstarejši komaj 35 let.

Čisto drugače se je vedla ostala polovica. Hitreje in živahneje so govorili, svoje besede so poudarjali z rokami, a med govorom so se previdno ozirali po preriji in gozdu.

(Dalje prihodajo nedeljo.)

† Srečko Kosovel:

Sultanček na vlaku

Sultanček se pelje,
skozi okno gleda
na zelena polja,
ki bežijo mimo.
Rosne in rjave
so oči njegove.
A še bolj otožne
so oči sosede —
Metka si jih briše,
ker odhaja Sultan,
Sultanček od hiše.

L. A.

Prijatelja

(Narodna)

Zivel je gospodar, ki je imel razen živine in perutnine, drobnice in črede konj tudi psa in mačka. Pes naj bi mu bil čuval hišo, maček pa naj bi lovil in preganjal miši. Pes je pošteno vršil dano nalogo. Bival je na dvorišču, noč za nočjo je prečul in je takoj zalajal, čim je opazil kaj sumljivega. Kljub temu se je često zgodilo, da je gospodar pozabil na psa in je moral zvesti čuvaj večkrat stradati. Maček se ni posebno brigal za miši, ampak se je rajši smukal okrog gospodarja in se mu dobrikal. Kadar je videl sestri gospodarja za mizo, se je takoj primuzal k njemu in je dobil vedno dovolj in najboljše jedi. S priliznjenostjo se je maček celo toliko priljubil gospodarju, da je vse druge živali zanemarjal zavoljo njega.

Počasi se je gospodar postaral in je prišla ponj bela Smrt. Spremila ga je na nebeško sodbo, kjer so že čakale gospodarja vse živali, samo zvestega psa ni bilo poleg. Čuval je namreč še vedno gospodarjevo hišo.

Sodnik nebeški je začel soditi in gospodar se je jel tresti od groze; kajti vse živali so ga tožile. Konj je rezge-

tal, da ga je gospodar preveč pojal, vol je mukal, da ga je vpregal v pretežke vozove, vsaka žival je tožila po svoje, najhujši med vsemi pa je bil maček. Mijavkal in predel je laž na laž, češ da mu gospodar za vse delo ni privoščil niti poštene hrane. Same ničvredne ostanke mu je metal pod mizo in še te samo tedaj, ko sam že ni več mogel jesti.

Bog Oče je hudo pogledal gospodarja, ki si ni upal črhiniti nobene besede v opravičilo. Bolj mimo vseh tožba ga je bolela mačkova lažljivost. Povesil je obraz in grenka solza mu je kanila iz oči ter zdrknila naravnost na zemljo pred psa, ki je takoj začutil, da gospodarju trda prede. Spusti se tedaj v dir in privihra na nebeško sodbo ter divje zalaja, ko sliši mačkovo godrnjavsanje.

»Saj res«, pravi Bog oče psu, »povej še ti, kar veš o gospodarju!«

»Zato sem prišel«, se odreže pes. »Veruj, Gospod, da ni res, kar je govoril maček! Konju in govedu in drobnici in perutnini je preskrbel gospodar tople staje in hleve, polagal jim je sočne krme in jim nasipal obilo zabanja, mačku pa je stregel kakor imenitni gospodi. Za gospodarjevo mizo je jedel in najboljših jedi mu je dajal. Celo zame je skrbel gospodar, dasi sem bil samo neznamenit čuvaj. Dal mi je na dvorišču zgraditi utico, ki me je branila pred mokroto in mrazom, pa tudi jesti mi je dajal, da sem lahko opravljal svoj posel.«

Bog oče se je zadovoljno nasmehnil, ko je videl tolikšno vdanost in zvestobo. Sprejel je gospodarja v nebesa in je dovolil samo psu, da ga je smel spremljati.

Odslej je pes izmed vseh živali človeku najljubši spremljevalec, maček pa za kazen vselej mežika in godrnja prede med jedjo.

Manica:

Uganka

Ali bo uganil kdo,
kakšna stvar je vendar to:
Ni na zemlje tlaku,
ni je niti v zraku,
tudi na nebesnem svodu
bi iskali jo zaman,
vendra stalno je na svetu,
vidimo jo dan na dan.
Kdor ugane kaj je to,
bistro ta ima glavo.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Kako dolgo si želim živeti? Zakaj?

Živel bi rad še 80 let. Zato, da bi videl nove izumitelje.

Joško Hrovat, uč. I. razr. Baošič.

Živeti bi želela toliko časa, da bi pomagala trpečemu človeštvu.

Jejka Lakota, uč. III. razr., Mojstrana.

Živeti si želim tako dolgo, da postanem babica, kakaj takrat bom pravila svojim vnučkom vse tiste pravilice, ki jih čitam v »Mladem Jutru«.

Fiere Djurdjica, uč. IV. razr. v Ljubljani.

Jaz si želim doživeti še mnogo veselih in srečnih let in umreti se mi nič ne mudi.

Cuznar Bojan, uč. V. razr. v Ljubljani.

Živeti si želim toliko časa, da bi videl, kako bo prišla moja domovina, Juljska Benečija, v jugoslovenske roka.

Dušan Kernef, uč. I. razr. real. gimnazije v Ljubljani.

Kateri učni predmet mi je najljubši?

Zakaj?

Najljubši predmet mi je čitanje, ker zdaj že lahko čitam toliko lepih mladinskih knjig. Znal sem že vse črke predno sem vstopil v šolo. Zelo mnogo čitam. Najbolj mi ugajata knjigi »Peterčkove poslednje sanje« in »Deček brez imena«.

Dušan Škedi, učenec I. razreda pri Sv. Duhu v Halozah.

Najljubši predmet mi je zemljepis. Spoznava me s tujnimi narodi, njih šegami in navadami.

Leon Majcen, učenec I. razreda gimnazije, Maribor, Magdalenska ul. 61.

Čitanje je moj najljubši učni predmet. Kako dolgočas bi mi bilo, če ne bi znal čitati. Tedaj si tudi ne bi mogel beliti glavo s ugankami »Mladega Jutra«.

Burja Joško, uč. VII. razr. Bled I.

Meni je zgodovina najljubši učni predmet, ker rada poslušam, kako je bilo v starih časih.

Kosi Bogomira, uč. III. razr. Črešnjevci pri Gor. Radgoni.

Najljubši predmet mi je zgodovina, ker se učimo, kako smo se združili Srbi, Hrvati in Slovenci.

Kelarič Terezija, uč. III. razr., v Gor. Radgoni.

Meni je domoznastvo najljubši predmet, ker se učimo o naših pisateljih in pesnikih.

Lilijana Umek, uč. II. razr., Glince-Vič pri Ljubljani.

Najljubši predmet mi je zgodovina, ker se učimo, kako so živeli naši pradedje in o njihovih borbah z neprijatelji.

Pavel Pašnik, uč. I. razr. meš. šole. Ljutomer.

Vsi učni predmeti so mi ljubi. In sicer zato: »Več ko človek zna, več velja«.

Ivanka Pešakova, uč. I. razr., v Tapanjah, pošta Slov. Konjice.

Ali se zanimam za sport?

Kateri mi je najljubši?

Zelo se zanimam za sport. Najljubše mi je smučanje.

Prešeren, Aleksander, uč. I. razreda drž. gimnazije v Kranju.

Ljubim vsak sport, ker je to koristno za naše zdravje. Poleti mi je najljubše plavanje, pozimi pa smučanje.

Hinko Fressl, uč. IV. razreda, Kutina, (Savska banovina).

Sport me zelo veseli. Najljubši sport mi je sankanje.

Ivano Jožica, uč. IV. razreda, Ljubljana, c. na Rožnik 43.

Najljubši sport mi je sankanje, ker je tudi najmanj naporen. Ko sem bil star 5 let, sem dobil sanko. Zdaj sem star 9 let in se še vedno sankam s njimi.

Mohor Bogomil, uč. III. razr. v Mariboru, Kosarjeva ul. 37.

Dragi »Jutrovčki«

Z današnjim dnevom zaključujemo svoj natečaj. Mnogih dopisov zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti. Imena tistih, ki so nam poslali lepe spise in jih nismo mogli natisniti priobčujemo:

Šibenik Josip, uč. I. razr. v Mariboru, Majda Skerbinjek, uč. 4. razr. v Rušah pri Mariboru, (Tudi topot smo na žalost prepozno dobili Tvoje pismo!) Ivan Lasnik, uč. II. razr. real. gimn. v Kranju, Milnar Filip, uč. I. razr. mešč. šole v Mežici, p. Črna pri Prevaljah, Habič Ivan, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Mirko Flander, uč. I. real. gimn. v Ljubljani, Ivica Krkoč, uč. IV. razr. v Beogradu, Danilo Močnik, uč. V. razr. v Guštanju, Lojzka Grahli, uč. IV. razr. v Zidanem mostu, Milan Deškovič, uč. IV. razr. v Bakovcih, p. Murska Sobota, Božič Vincencij, uč. IV. razr. v Kranju, Vegart Marija, uč. III. razr. v Gor. Radgoni, Rehm Olga, uč. IV. razr. v Tišini, p. Rankovci, Marjan Žuljan, uč. III. razr. v Cerknici pri Rakeku, Vladko Manko, uč. IV. razr., Sv. Tomaž pri Ormožu, Savo Petek, uč. IV. razr. v Brezicah.

V prihodnji številki »Mladega Jutra« bomo objavili imena tistih, ki jih je žreb določil za nagrado. Pet nagrajencev bo dobilo po eno lepo mladinsko knjigo s slikami. V prihodnji številki objavimo tudi razpis novega natečaja.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Marija H:

Pik in Pikica brez smučk

Ze par dni je naletaval suh sneg, ki je obetal krasno smuko. Pik in Pikica, brez cvenka v žepu sta jo mahnila kar na Rakovnik, ki jima je bil seveda le takrat dober, kadar se nista mogla pe-

ljati na Gorenjsko. Toda danes sta jo pa še na Rakovnik mahnila z zelo težkim srcem. Pomislite! Smukat sta se šla — pa brez smučk! Kako je to mogoče? Njune smučke so počivale v zastavljalnici!

Z vrha Rakovnika sta, skoro bi rekel, s solzami v očeh opazovala veselo in glasno vrvenje okoli sebe. Kar mrgolelo je mladih smučarjev, ki so zelo spretno drseli v dolino in se prav upehani, rdečih lic, vračali v hrib.

Hej, Pik in Pikica kaj pa je to? Pozorno sta gledala v smer, kjer sta stala gospa in gospod, debela, okrogla in smešno nerodna. Krčevito sta se opri-

jemala palčic in kot pribita stala na smučeh. Pri tem sta se plaho ozirala naokrog, kot bi iskala pomoči.

Ze sta stala Pik in Pikica poleg njiju in se debeli dvojici ponudila v pomoč. Vsa srečna sta gospod in gospa sprejela ponudbo, da jih navihanca naučita smučanja. Toda kako? Pik in Pikica sta vendar brez smučk? Vsaj za kratek hip, bi jih morala imeti; toliko časa samo, da jima pokažeta, kako se smučkar spravi z mesta. Malo nerada, toda z upanjem, da bosta tudi onadva lahko kmalu drsela po beli gladini, sta si debeluharja pustila odvezati smučke.

Hvaležno sta vzdihnila, ko sta stala spet na svojih nogah, medtem ko sta si Pik in Pikica s prirojeno virtuoznostjo opasala »dilce«.

V elegantnem loku sta pokazala gospodu in gospej kaj znata. Silno sta jima ugajala.

Toda, kaj je bilo to? Kot blisk, sta se

pognala v dolino, porogljivo smeje se, zamahnila še enkrat v pozdrav — in ni ju bilo več! —

Debeli gospod in gospa pa še danes čakata na Rakovniku na svoja učitelja smučkanja, ako si le nista premislila in jo ubrala brez smučk domov.

Mile Klopčič:

Deklica prodaja telohe na cesti

Vsakomur, ki mimo pride, svoje rože pomolim.

Res, da so le telohi, a drugih ni pozimi.
Premrla vsa vsak dan na vogalu tu stojim,

od žalosti in mraza se oko solzi mi.

Vsakomur jih nudim, pa je vse zaman.
Nihče jih ne kupi, nihče jih ne vzame.
In pozdravljam: »Klanjam se!« in »Dober dan!« —

vsak gre dalje, jedva da ozre se name.

Redkokdaj se kdo ustavi in poboža mi obraz:

»No kaj, dekle?« — »Saj vidite, ponujam cvetje.«

Poboža me in gre. Kaj naj imam od tega jaz?

Res da so le telohi, saj ni poletje.

Od zjutraj že stojim, pa imam le osem Din.

In zdaj je poldan, a košara je še polna.
Naj jih odnesem spat domov? Tega se se res bojim.

To bi jokala moja mati bolna...

Ne, rajši čakam. Mogoče pride kdo, ki se bo znotil, pa jih nekaj vzame.
Lahko bi videli, kako mi je hudo.
In kaj kupili. Za mater je, ne zame!

Številnica

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 7

2, 6, 10 — domovanje čebelic,

3, 7, 1 — gozdič

4, 6, 3, 7 — žensko krstno ime

5, 4, 6 — začimba

6, 9, 5, 7 — madež

7, 6, 3, 7 — vodna rastlina

8, 9, 6, 7 — pravljичno bitje

9, 8, 7 — travniška cvetlica

10, 7, 5, 6, 9 — priprava za hranjenje živine

7, 10 — vzklik

Prva vodoravna in navpična vrsta dasta ime evropske države.

Potovanje na luno

(Julesu Verneju k obletnici rojstva, ki se je vršila dne 8. februarja.)

Ali ste že kdaj mislili na to, da je prav za prav čudno, da je videti luna vedno enako velika. Lahko jo gledaš s ceste ali pa s kakega visokega hriba: luna je zmerom enako velika. Če pa gledaš hišo od daleč je toliko manjša! Saj bi morala tudi luna postajati vedno večja, če si ji približujemo. — To je vse res, a luna je skoro 400.000 km oddaljena od naše zemlje. Če si ji tedaj približamo celo za tisoč ali dva tisoč kilometrov, ne pomeni to nič in ni v nikakerni razmerju z veliko daljavo, ki loči luno od zemlje.

400.000 kilometrov je velika daljava, približno tolika kakor desetkrat okoli ekvatorja ali pa tridesetkrat tako dolga, kakor je os naše zemlje! — Ali ne bi mogli z letalom poleteti na luno? Če bi letalo letelo na uro 100 km, tedaj bi prispeli v pet in pol mesecih na luno. Lahko si celo prihranimo tri tedne, če imamo srečo: luna namreč ni vedno enako oddaljena od zemlje. Zdaj pa zdaj se približa zemlji približno za 50.000 kilometrov. Ali se naj peljemo.

Ne, če dobro premislim, vam moram reči: z letalom te poti ne moremo napraviti. Brez gostega zraka ni moči leteti in v višini 80 km ni več zraka. In niti tako visoko ne moremo priti, zakaj zrak postaja vedno redkejši. Pri 5 km je že dosežena polovica njegove teže, to pomeni, da tehta spodnjih 5 km zraka prav toliko kot zgornjih 75 km.

V zadnjih časih smo mnogo čitali o leteči raketi. Neki profesor je razložil, kako bi bilo mogoče leteti skozi brezračni prostor in pristati na luni. Do nadaljnjega sedi gospod profesor še na zemlji.

Isto idejo je imel že pred sedemdesetimi leti francoski pisatelj, ki mu je bilo ime Jules Verne. Živel je v tisti dobi, ko je bil telefon še popolnoma nova iznajdba. Ko še ni bilo ne avtomobilov ne letal. Jules Verne je imel nenavadno bujno domišljijo. Že naprej je slutil velike tehnične in naravoslovne iznajdbe, tako tudi polet na luno s pomočjo rakete. Knjiga, ki jo je bil o tem napisal, se imenuje »Potovanje na mesec«. Jules Verne je napisal zelo mnogo knjig. Nekatere izmed njih so tudi prevedene v slovenščino: »Carski sel«, »Mojster Zaharja«, »Otroci kapetana Granda«, »Kaj si je izmislil dr. Ox« in »Potovanje okoli zemlje v 80 dneh«.

Manica:

Kolobocija

Vidite otroci, zdaj pa imate! Saj sem vam rekla, da ne bo prav, ker ste me zadnjič predolgo vozili na sankah tam pod Tivoli. Mene je zebljo in ko sem prišla na toplo, sem pa zadremala. Pa je nastala tale kolobocija:

1. Tičice cveto. — 2. Metla vzame služkinjo in pomete vežo. — 3. Blaženo poletje, ko lahko hodimo bosi po zmrzlem snegu. — 4. Micka ometa s pajčevino cunjce. — 5. Cevelj obuva novega Peterčka. — 6. Rožice pojo. — 7. Zidar se je podrl na hišo in ji zlomil vrat. — 8. Oj ta pusta zima, ko moramo v težke čevlje obuti hoditi po cvetočih tratah. — 9. Ko gledam v zvon, si vedno mislim, kako je tedaj lepo, ko pritrkavajo zvoniki. — 10. Gospodinja kliče h kosilu in stresa skledo v žgance.

Otroci, moje zmoto ste zakrivili vi, zato jo tudi popravite! Le kar brž postavite besede na prava mesta!

Rešitev »Brakade«

Pravilno rešitev so nam poslali: Jožica Ptnatova iz Maribora, Pezdir Marija, uč. II. razr. gimn. v Ljubljani, Svetozar Tavčar, Ljubljana, Kus Rihard, uč. II. razr. mešč. šole v Trbovljah, Križnik Božidar, uč. V.

razr. v Dravogradu, Mirko Privrat iz Ljubljane, Fani Poljak, uč. II. razr. gimn. v Novem mestu, Derros Renee, uč. I. razr. žen. real. gimnazije v Ljubljani, Branko Zinauer, dijak II. razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Dušan Kapun, uč. V. razr. v Ljubljani, Danica škrabar v Ljubljani, Grošelj Jožica, uč. I. real. gimn. v Ljubljani, Sonja Gogola, uč. III. razr. Mladike v Ljubljani, Julka Bedenik, uč. I. razr. mešč. šole v Lichtenurnovem zavodu v Ljubljani, Oto Zarvonli, uč. I. razr. mešč. š. v Trzinu, Jože Hervol, uč. IV. razr. v Brežicah.

V tolažbo

Nič ne maraj, ljuba duša,
če ti v čevlje silí brozga;
le poslušaj pesem kosa,
ščinkavca in drozga.

Mladi Francozi

Rešitev

Milan lovlj žabo.
Konji jedo seno in oves.
Danes že ves dan dežuje.
Kuj lezezo dokler žari.
Pes, ki laja ne grize.

Pravilne rešitve so nam poslali: Kvas Vita, uč. II. razr. real. gimn. v Novem mestu, Marica Gortup, uč. IV. razr. na Rakeku, Anica Sušteršič, uč. I. real. gimn. v Mariboru, Zdenko Furlan, dijak v Laškem, Blaško Vinko, uč. III. razr. drž. gimn. v Celju, Mirko Šurhalovič, uč. I. real. gimn. v Mariboru, Tatjana Faninger v Mariboru, Jurček Kolenc v Dravogradu, Gornik Darinka v Rakeku, Prohinar Ciril v Ljubljani, Mila Plaskan, uč. I. razr. real. gimn. v Mariboru, Geršak Melita, uč. III. razr. real. gimn. v Ptujju, Marjan Gale, Rožna dolina pri Ljubljani, Marica Vrabi v Mariboru, Janez Snoj, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Hrovat Zdenka, uč. III. razr. v Ormožu, Lovec Milica, uč. I. razr. real. gimn. v Ljubljani, Stanko Bune, dijak v Ljubljani, Derros Renee, uč. I. razr. žen. real. gimn. v Ljubljani, Božidar Fegic, uč. I. razr. mešč. š. v Ljubljani, Lojke Miloš, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Celju, Miloš Fock, uč. III. razr. v Kranju, Zmago Košir, uč. I. razr. real. gimn. v Ljubljani, Milojka Virant, uč. IV. razr. v Ljubljani, Marjan Romih, uč. II. razr. real. gimn. v Novem mestu, Danica škrabar v Ljubljani, Černeha Janko, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Anica Jurhart, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Celju, Agneza Storal v Ljubljani, Šarb Dorica, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Celju, Poldi Vrbovšek, uč. v Dol. Logatcu, Dostal Marjan v Ptujju, Jerin Majda v Celju, Franc Čemažar, uč. III. razr. drž. gimn. v Ljubljani, Rusek Matilda na Zg. Poiskavi, Elka Kristan v Kranju, Roman Kobe v Novem mestu, Jere Leon, dijak II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Kaiser Milka, dijakinja III. razr. mešč. šole v Dravogradu, Herman Suchy v Nišu, Bruno Bischof, dijak II. razr. real. gimn. v Ljubljani, Zdenka Albrecht, uč. I. razr. drž. real. gimn., Ljubljana

Rešitev križaljke »Blazina«

Vodoravno: 1. klop. 5. krogli. 6. lapoz.
7. Ivan. 8. car.
Navpično: 1. krava. 2. lopar. 3. ogon.
4. pir. 5. klic.

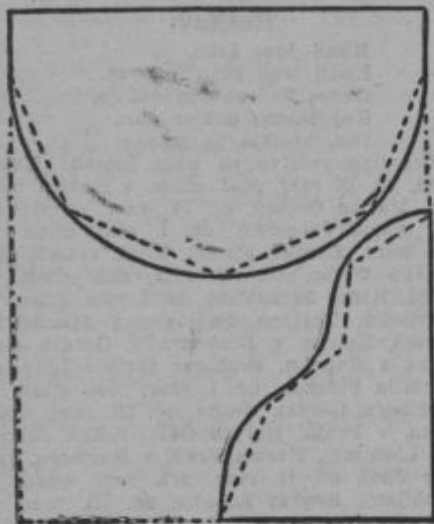
Rešitev ugank

1. Vaza.
2. Ladja na morju.

ZA SPRETNE ROKE

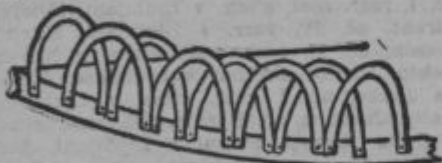
Polica za rože

Vzemi 20 cm široko desko; nanjo nariši in izžagaj dva dela, kakor ti kaže slika 1. Če nimaš pripravne žage, s ka-

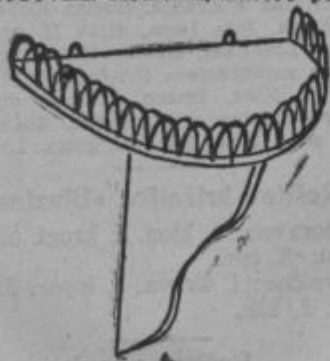
Slika 1.

tero bi lahko izrezljal okroglo ploškev, lahko namestu polkroga izžagaš ravne reze, kakor ti kažejo pikčaste črte na sliki 1.

Slika 2.

Ko si zbil oba dela, dobiš obliko poltace. Rob zgornje ploškev okrašaš s tenkimi, vrbovimi šibicami, katere pribiješ

Slika 3.

s prav tenkimi žeblički na tak način kot kaže slika 2. Vrbove šibe moraš

nekaj dni poprej namočiti v vodi, ker sicer niso tako upogljive.

Polico lahko pobarvaš s poljubno barvo.

Križaljka »Pust«

Pomen besed:

Vodoravno: 2. nasprotje vojne. 3. izraz v čebelarstvu. 5. ptica.

Navpično: 1. časovna mera od 5 naprej. 2. Kar s telovadbo dosežemo. 3. določen čas. — Pri rešitvi upoštevaj risbo!

Rešitev Izpopolnjevalke
lan, uhan, teran, klokan, Afričan, lutka.

Izpopolnjevalka

k		l	
	s		m
	m		

Vstavi črki e in o v prazna polja, da dobiš štiri besede, ki se čitajo vodoravno in navpično enako!